

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 11 lutego 2021 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2021 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda S. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 11.068,31 zł (jedenaście tysięcy sześćdziesiąt osiem złotych 31/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwot:

- 10.730,06 zł (dziesięć tysięcy siedemset trzydzieści złotych sześć groszy) od dnia 24 stycznia 2020 roku do dnia zapłaty,

- 338,25 zł (trzysta trzydzieści osiem złotych dwadzieścia pięć groszy) od dnia 26 lutego 2020 roku do dnia zapłaty, oraz kwotę 4.967 zł (cztery tysiące dziewięćset sześćdziesiąt siedem) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie naliczanymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. nakazuje zwrócić pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa kwotę 381,70 (trzysta osiemdziesiąt jeden złotych 70/100) tytułem zwrotu niewykorzystanej zaliczki wpłaconej przez pozwanego na poczet dowodu z opinii biegłego zaksięgowanej pod pozycją (...).

Sygnatura akt I C 146/20

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 marca 2020 roku, powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w G., reprezentowana przez zawodowego - pełnomocnika radcę prawnego wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda kwoty 11.068,31 złotych wraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od kwoty: 10.730,06 zł od dnia 24 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty, oraz kwoty 338,25 zł od dnia 26 lutego 2020 r. do dnia zapłaty. Powódka wniosła również o zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych / pozew k. 3-5/.

Sąd Rejonowy w Łęczycy nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym z dnia 27 kwietnia 2020 roku, uwzględnił roszczenie zgłoszone w pozwie / nakaz zapłaty k. 34 /.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 12 maja 2020 roku, pozwana reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu. Pozwana podniosła zarzut przyczynienia się poszkodowanego do zwiększenia rozmiarów szkody / k. 40-45/.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2020 roku doszło do kolizji drogowej w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. nr rejestracyjny (...), należący do poszkodowanych A. M. i P. M. / bezsporne /.

Sprawca wypadku w chwili zdarzenia był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego u strony pozwanej / bezsporne/.

Po dokonaniu oględzin uszkodzonego pojazdu, pozwany sporządził w systemie (...) kalkulację naprawy samochodu poszkodowanego. Koszt naprawy pojazdu został ustalony na kwotę 1.982,78 zł brutto / kalkulacja k. 11-14, bezsporne/.

Po zakończeniu postępowania likwidacyjnego na mocy decyzji 23 stycznia 2020 r., pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanych odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe w kwocie 1.982,78 zł brutto / bezsporne/.

W dniu 28 stycznia 2020 r. poszkodowani P. M. i A. M. zawarli z powodem (...) sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej, a wynikających z zaistniałej szkody Poszkodowany zawiadomił stronę pozwaną o przelewie ww. wierzytelności na cesjonariusza / umowa k. 16 i k. 19/.

Powód zlecił sporządzenie kalkulacji naprawy, mające na celu ustalenie rzeczywistych kosztów przywrócenia pojazdu do stanu przed zdarzenia / kalkulacja k. 20-22/.

Powód będący następcą prawnym poszkodowanych poniósł koszty sporządzenia na jego rzecz prywatnej kalkulacji naprawy samochodu w wysokości 338,25 zł brutto na podstawie wystawionej faktury VAT nr (...) / faktura k. 23/.

Pismem z dnia 18 lutego 2019 r. powód wezwał stronę pozwaną do dopłaty brakującej części odszkodowania w wysokości 10.730,06 zł brutto oraz wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 338,25 z brutto tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy / pismo k. 25/.

Pismem z dnia 19 lutego 2020 r., pozwana odmówiła powodowi dopłaty do odszkodowania /pismo k. 26/.

Koszty naprawy pojazdu z uwzględnieniem części oryginalnych z logo producenta biegły sądowy oszacował na kwotę 12.721,14 zł. brutto.

Koszty naprawy pojazdu z uwzględnieniem dostępnych zamienników oraz w przypadku braku zamienników części oryginalnych z logo producenta biegły oszacował na kwotę 4.877,86 zł. brutto.

Brak możliwości ustalenia kosztów naprawy na częściach oryginalnych używanych w dacie szkody. Wartość pojazdu na dzień 17 stycznia 2020 roku w stanie nieuszkodzonym biegły oszacował na kwotę 16.700,00 zł. brutto.

Wartość pojazdu na dzień 17 stycznia 2020 roku, w stanie uszkodzonym biegły oszacował na kwotę 10.400,00 zł. brutto.

Naprawa pojazdu zgodnie z kosztorysem naprawy przedstawionym przez pozwanego nie pozwala na pełną restytucję doznanej szkody / opinia biegłego k. 79-95/.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Istotna dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie okazała się sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego pisemna oraz ustna uzupełniająca. Opinia jest jasna, spójna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, odpowiadała w sposób jednoznaczny i logiczny na postawione w tezie dowodowej pytania, a nadto została sporządzona przez osobę o niezbędnych do tego kwalifikacjach. Co istotne, po złożeniu przez biegłego pisemnej opinii, pełnomocnicy stron

nie wnosił ani o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ani też o zobowiązanie biegłego do złożenia opinii uzupełniającej akceptując tym samym zaprezentowane w opinii wnioski.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne.

Pozwana w niniejszej sprawie odpowiadała wobec poprzedników prawnych powódki jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej osoby, która jako posiadacz samoistny mechanicznego środka komunikacji wyrządziła poszkodowanym szkodę w mieniu w związku z ruchem tego środka komunikacji (art. 822 § 1 k.c. i art. 19 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. zw. z art. 415 k.c.).

W dniu 28 stycznia 2020 r. poszkodowani P. M. i A. M. zawarli z powodem (...) sp. z o.o. umowę cesji wierzytelności przysługujących cedentowi wobec sprawcy oraz strony pozwanej, a wynikających ze szkody komunikacyjnej z dnia 17 stycznia 2020 roku.

Legitymacja bierna strony pozwanej była niesporna, tak samo jak zakres uszkodzeń pojazdu, do których doszło w związku z zdarzeniem z 17 stycznia 2020 roku. Przedmiotem sporu była zaś wysokość poniesionej szkody.

Naprawienie szkody następuje według wyboru poszkodowanego, jak to stanowi art. 363 § 1 i § 2 k.c.

Zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu.

Jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11, LEX nr 1129783, www.sn.pl, Biul.SN 2012/4/5).

Obowiązujące przepisy prawa nie ograniczają praw poszkodowanego do żądania ustalenia odszkodowania z uwzględnieniem cen części oryginalnych. Należy zwrócić uwagę, iż odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego. Tym samym, jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 20 czerwca 2012 roku, sygn. akt III CZP 85/11, LEX nr 1289199). W przywołanym powyżej postanowieniu SN podkreślił, że jeżeli uszkodzeniu uległy części pochodzące bezpośrednio od producenta pojazdu mechanicznego, i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, regułą powinno być stosowanie części oryginalnych pochodzących od producenta pojazdu mechanicznego lub równoważnych oryginalnym, tj. wyprodukowanych przez producenta części, który dostarcza producentowi pojazdu części do montażu pojazdów, zgodnie ze specyfikacjami i standardami produkcyjnymi, ustalonymi przez producenta pojazdu.

Niewątpliwie zatem poszkodowany posiada uprawnienie do żądania ustalenia odszkodowania według cen nowych części oryginalnych. Uprawnienie to jest niezależnie od wieku pojazdu, stanu jego eksploatacji oraz tego, że w obrocie handlowym znajdują się części nieoryginalne. Podkreślić należy, że odstępstwo od tego i zastosowanie zasady *compensatio lucri cum damno* mogłoby mieć miejsce tylko wyjątkowo, gdyby zastosowanie nowych oryginalnych części w sposób istotny spowodowało wzrost wartości pojazdu uszkodzonego w stosunku do stanu sprzed wyrządzenia szkody. Wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. pozwany nie wykazał, aby taka sytuacja w przedmiotowej sprawie zaistniała.

Odnosząc się w tym miejscu do podniesionego przez pozwanego zarzutu naruszenia przez poszkodowanych obowiązku minimalizacji szkody poprzez nieskorzystanie z propozycji ubezpieczyciela odnośnie naprawy pojazdu w warsztacie współpracującym z pozwanym, zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, to wskazać należy, że z opinii biegłego wynika że

naprawa pojazdu zgodnie z kosztorysem naprawy przedstawionym przez pozwanego nie pozwala na pełną restytucję doznanej szkody.

Gdyby zatem poszkodowany naprawił pojazd zgodnie z kalkulacją ubezpieczyciela, nie doprowadziłby jego stanu do stanu sprzed zdarzenia z dnia 28 stycznia 2020 r., a zatem szkoda pozostałaby nienaprawiona.

Podzielić należy przy tym pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 27 czerwca 2012 r. (sygn. akt I A Ca 623/12), że nie sposób przyjąć, ażeby ustalenie rozmiaru szkody w oparciu o części innego rodzaju i niższej wartości wynikało z ciężącego na poszkodowanym obowiązku minimalizowania szkody. Z obowiązku zapobiegania powiększaniu szkody nie można wywodzić obowiązku jej naprawienia najtańszym możliwym kosztem bez względu zwłaszcza na jakość pracy i jakość zastosowanych części.

Mając zatem na względzie powyższe, uznać należało, że celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia z dnia 17 stycznia 2020 r., i ceny części oryginalnych nowych wynoszą 12.721,14 złotych brutto.

Pozwana wypłaciła w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 1.982,78 złotych brutto tytułem zwrotu kosztów naprawy, a zatem żądanie powódki z tego tytułu w całości było zasadne. Po pomniejszeniu kwoty szkody wskazanej przez biegłego o sumę wypłaconą poszkodowanym przez pozwanego do zapłaty pozostaje 10.738,36 zł.

Skoro powódka domagała się zapłaty kwoty 10.730,06 złotych, to roszczenia powódki w tym zakresie należało uznać za w pełni zasadne i taką kwotę zasądzić na rzecz powódki z uwzględnieniem treści art. 321 k.p.c.

Odnosząc się natomiast do żądania kwoty 338,25 złotych tytułem zwrotu kalkulacji kosztów naprawy pojazdu, to zauważyć należy, że zgodnie treścią Uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2019 r. III CZP 99/18 poszkodowanemu oraz cesjonariuszowi roszczeń odszkodowawczych z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zwrot kosztów tzw. prywatnej opinii (ekspertyzy) rzeczoznawcy, jeżeli jej sporządzenie było niezbędne do efektywnego dochodzenia odszkodowania.

W uzasadnieniu przywołanej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, że w razie zlecenia ekspertyzy przez cesjonariusza wierzytelności odszkodowawczej okoliczności miarodajne do ustalenia istnienia związku przyczynowego odnoszą się do cesjonariusza. Roszczenie o zwrot kosztów ekspertyzy stanowi własne roszczenie, które ma oparcie w nabytym roszczeniu i w jego dynamice (tak Sąd Najwyższy w wymienionej uchwale z dnia 29 maja 2019 r.). Podobnie jak w odniesieniu do poszkodowanego, który zlecił opinię, wymagane jest uwzględnienie z punktu widzenia konieczności i racjonalności poniesionych wydatków, a w szczególności to, czy cesjonariusz prowadzi działalność gospodarczą obejmującą nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych. Zwrot kosztów będzie uzasadniony wówczas, gdy opinia służy bezpośrednio dochodzeniu roszczenia o odszkodowanie wcześniej przez poszkodowanego, a następnie przez cesjonariusza, nie jest zaś powiązana wyłącznie z umową cesji, np. w celu oceny ryzyka, jakie wiąże się z nabywaną wierzytelnością.

W uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 29 maja 2019 r. III CZP 68/18, Sąd Najwyższy podkreślił, że chociaż prowadzenie przez cesjonariusza działalności gospodarczej obejmującej nabywanie i dochodzenie roszczeń odszkodowawczych nie wyłącza a limine możliwości dochodzenia przez niego od ubezpieczyciela równowartości kosztów zleconej ekspertyzy, to jednak w sposób istotny wpływa na ocenę przysługiwania mu takiej możliwości. Wskazał przy tym, że nie mogą być uznane za pozostające w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym i nie mogą wejść w zakres odszkodowania ubezpieczeniowego wydatki na ekspertyzy zlecone przez cesjonariusza osobie trzeciej, które służą ocenie opłacalności cesji (...).

W realiach niniejszej sprawy ekspertyza została zlecona przez powódkę i wykonana po dacie umowy cesji, a więc zlecona czynność nie wiązała się z oceną opłacalności cesji.

Co więcej pozwana skutecznie nie wykazała, że powódka na datę zakupu wierzytelności była certyfikowanym rzeczoznawcą bądź zatrudniała takie osoby oraz miała dostęp do programów rozliczeniowych mogących służyć do poprawnej oceny wypłaconego odszkodowania / tak też Wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 22 stycznia 2015 r. VIII Ga 196/14/.

Nie można też powódce czynić zarzutu i konsekwencji obciążać ją negatywnymi konsekwencjami własnych działań związanych z tym, że powódka przed wystąpieniem na drogę sądową starała się upewnić co do zasadności i wysokości swoich roszczeń.

Wymaga podkreślenia, że przyjęty przez pozwaną sposób likwidacji szkody pozostawał w sprzeczności z art. 361§ 2 k.c., gdyż nie rekompensował on bowiem w pełni strat, które powód poniósł w wyniku kolizji, co potwierdziła opinia biegłego powołanego w toku postępowania. Działania powódki związane ze zleceniem opinii wywołane zostały wadliwym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną.

Uwzględniając powyższe, zasadnym jest zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kwoty 338,25 złotych tytułem zwrotu kwoty uiszczonej przez powódki za wykonanie niezależnej opinii rzeczoznawcy.

O należnych odsetkach ustawowych, Sąd orzekł zgodnie z brzmieniem przepisów art. 359 § 1 k.c., 481§1 k.c., art. 455 k.c. i 817 § 1 k.c. oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Jak ustalono, na mocy decyzji 23 stycznia 2020 r., pozwany wypłacił na rzecz poszkodowanych odszkodowanie z tytułu szkody częściowej w pojeździe w kwocie 1.982,78 zł brutto. Decyzja pozwanego zakończyła postępowanie likwidacyjne. Odsetki ustawowe od dochodzonej przez powoda kwoty 10.730,06 złotych, winny być liczone od dnia następnego od dnia wydania decyzji tj. od dnia 24 stycznia 2020 roku. Mając na uwadze powyższe orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Co do kwoty 338,25 złotych, ustalono że pismem z dnia 18 lutego 2019 r. powód wezwał stronę pozwaną do dopłaty brakującej części odszkodowania w wysokości 10.730,06 zł brutto oraz wezwał stronę pozwaną do zapłaty kwoty 338,25 z brutto tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. W związku z brakiem uregulowania przedmiotowej należności przez pozwaną w określonym terminie początkowy termin naliczania odsetek należy oznaczyć na dzień 26 lutego 2020 roku.

Powód wygrał proces, wobec powyższego, Sąd obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zapłaty wszystkich kosztów procesu w przedmiotowej sprawie. Na ich sumę składają się: 750 złotych – opłata od pozwu, 600 złotych – uiszczona przez powoda zaliczka na poczet dowodu z opinii biegłego, 3.617 złotych wynagrodzenie pełnomocnika z wyboru.

O zwrocie zaliczki z punktu 2 wyroku orzeczono na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.